

Nhà thơ Đông Anh (TT/VTLV 2016)

Nhà Thơ Đông Anh.

Cựu Chủ tịch Sáng Lập Cơ Sở Văn Thơ Lạc Việt.

Đông Anh là bút hiệu của Nguyễn Đình Tạo,
quê quán tại Huyện Đông Anh trước thuộc tỉnh Phúc Yên,
sau thuộc ngoại thành Hà Nội.

Năm 1954 theo học khóa Cường Quyết Phụ Trường Võ Bị Liên Quân
Đà Lạt, ra trường tháng 10 năm 1954.

Đơn vị sau cùng là Tiểu Khu Lâm Đồng

Tù Cộng Sản 9 năm.

Vượt biên tới Galang năm 1985.

Qua Mỹ năm 1986. Hiện định cư tại San Jose, California.

Tác phẩm đã xuất bản:

Chín Năm Tù Ngục 1989

Chim Di Trú 1997

Hoa Giáp Đông Anh 2000

Ngựa Vực Hồn Thơ 2002

Vui Tuổi Hạc 2007

Dòng Kỵ Niệm viết chung với Chinh Nguyên 2011

Hiện là Chủ Văn Cơ Sở Văn Thơ Lạc Việt.

Trước 1975 Trung tá Quân lực VNCH

Độc Bài Thơ Cũ

Vào năm 1959 Bằng Đình và tôi cùng chung một đơn vị, Tiểu đoàn 3/12 sư đoàn 4 dã chiến, chúng tôi cùng sống trong một dãy cư xá dành cho các sĩ quan độc thân tại trường Bộ Binh Thủ Đức vì đơn vị chúng tôi được cử về làm tiểu đoàn thao diễn và an ninh cho trường sau kỳ thao dượt Đông Phong ở Phan Thiết.

Cứ mỗi buổi chiều, sau khi nghỉ việc và cơm chiều tại câu lạc bộ, chúng tôi ngồi trên hành lang nhìn ra đường và vũ đình trường mà nói chuyện tào lao. Thôi thì để thứ chuyện, hết chuyện đời đến chuyện thơ. Đọc cho nhau nghe những vần thơ mới hình thành, bình luận cùng nhau những vần thơ xướng họa. Rất tiếc là không có giọng ngâm nên chúng tôi cứ đọc “rơng” lên gây rất nhiều phiền toái cho mấy anh hàng xóm độc thân khác.

Bài Mưa Chiều Hời đã được chúng tôi đọc đi đọc lại gần như thuộc lòng. Rất tiếc cho cây quế giữa rừng. Rất cảm phục mối tình của Trần Khắc Chung với nàng công chúa cùng họ. Miền Nam sớm nắng chiều mưa, khiên thi nhân như hòa nhịp với thời tiết lạ xứ Hời mà nhớ về quê Bắc xa xăm:

Người đi mây trắng xây thành

Miền Nam mưa nắng một mình người trôi

Bài thơ như một bài hành khi xung trận để mở rộng biên cương. Như bài hát từ nỗi lòng cô phụ bỏ hết lại đằng sau đến thân vào nơi gió cát xứ người. Những mưa rơi chiều Hời. Những gió bay biên địa. Những sầu muộn mong manh. Những ánh tà dương gần ngút. Tất cả đã khiến cho sự hy sinh của nàng công chúa thêm thể lương, mối tình của Huyền Trân thêm ray rứt. Nhân đó tôi cũng có đôi vần ca ngợi bài thơ của BD ghi ở phần sau.

Năm 1990, khi liên lạc với nhau tại Mỹ, tôi hỏi lại bài thơ xưa thì được BD trả lời tất cả đã mất hết rồi, mất theo hành trình đứt sách của kẻ thù. Chúng tôi rất buồn, rất tiếc.

Ngày đầu năm 2003 anh gọi điện thoại cho tôi khoe rằng đã tìm

thầy bài thơ. Bài thơ này tìm lại được cũng kỳ bí như huy hiệu con Phụng Hoàng(*), biểu tượng đầu tiên của Trung Tâm Quốc Gia Điện Ảnh Việt Nam mà BD làm giám đốc khi xưa.

Nhận được bài thơ, tôi muốn chia sẻ với các bạn yêu thơ, với bằng hữu. Nhưng nếu chỉ đăng lên không thôi, e rằng không hết ý. Do vậy mới có vài lời dông dài này.

Đông Anh

Tháng Tư năm 2016

** Bể Đĩnh đã viết về biểu tượng Phụng Hoàng qua chuyện Phụng trong Còn Một Chút Này sắp in.*

Mưa Chiều Hời

Huyền Trân một sớm là kinh khuyết
Rượu tiên run môi lạnh tiếng đàn
Ô Lý hai châu còn chật hẹp
Một trời Chiêm Việt mấy quan san
Gió mưa ướt nẻo Đèo Bàn
Rưng rưng lệ đổ hai hàng máu khô
Đá tường chìm khuất cung vua
Biết đâu lá biếc mùa thu ngả mình
Quê xưa trời có đẹp
Năm mau mây thanh bình
Người xưa giờ có chếp
Những vần thơ xinh xinh
Một đi là mãi mãi
Mưa rơi vào tâm tình
Mong chi ngày trở lại

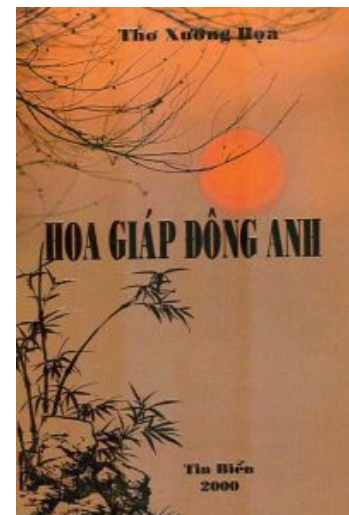
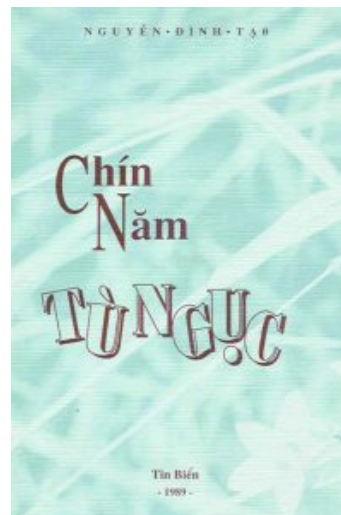
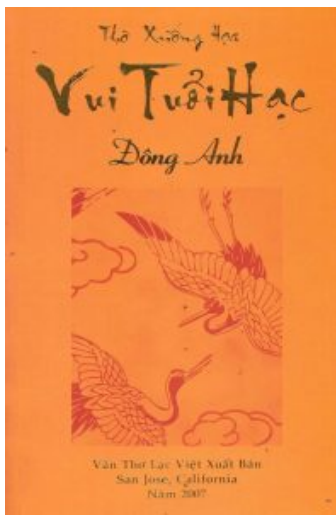
Còn chi mộng tuổi xanh
Đêm đêm nhớ chôn gói
Trăng úa rụng bên màn

Tay Chiêm Vương vội vã
Tình Chiêm Vương mong manh
Thân gởi ngoài biên địa
Hồn mơ về Long Thành
Có mùa xuân mình mị
Có mùa hè nồng xanh
Có mùa thu sầu muộn
Có mùa đông buồn tênh

Mộng đẹp dài canh vắng
Tay ai chuốc chén quỳnh
Tin đâu về náo nức
Chiêm Việt dứt đao binh
Phụ Vương một hẹn sầu đôi trăn
Ô Lý hoang vu lạt chữ tình
Lịch sử thêm tươi máu má thắm
Riêng lòng ai chết những mầm xanh
Người đi mây trắng xây thành
Mỉn Nam mưa nồng một mình người thôi
Mưa bay buồn những chiều Hời
Nhớ thừa tiếng địch náo người biệt ly
Sắc chìm hương lạt thâm khuê
Âm u đá tháp dậm về mù sương
Heo may thui lạnh đêm trường
Xiêm y xô lệch phồn hương nhạt nhòa
Mây vẩn trôi về Bắc
Sầu chưa thôi nỗi hoa
Mưa lớt trời Chiêm Quách
Tơ run trên phím ngà
Điệu Nam Bình ai oán
Van mùa mưa mau qua
Gấm the nào ai được
Những chiều mưa nhớ nhà
Vó câu mờ sắc áo
Chiều dâng tím nỗi xa
Khách Chung còn ruối ngựa
Hồn chìm đáy ly ca

Mưa vùn dài thương nhớ
 Ngăn ngớt ánh dương tà
 Huyên Trân lệ đổ tràn vai áo
 Giữa gấm hoa ngời khóc tuối hoa
 Một lệ mồi mòn trông hương cũ
 Những ngày qua tiếp những ngày qua
 Rừng thu sơ xác lau già
 Trong sương nghe vẳng tiếng gà sang canh
 Hồn khuya nhẹ gót đêu cành
 Lung linh nồn cháy số tình hốt hiu

BĂNG ĐÌNH

(Gửi Băng Đình, người viết Mưa Chiếu Hời)

Khúc Chung rong ruổi
 trên lưng ngựa
 Theo bóng Huyên Trân
 nòng chấp chờn
 Một mồi tình si muôn dăm
 thắm
 Ngàn trùng gió cát lạnh
 mưa tuôn
 Người đi về phía hoàng

hôn

Đỡ vầng trăng khuyết mõi
mòn kinh đô

Qua Chiêm đem mõi tình
hờ

Lược trâm bỏ lại ngón
ngơ hoàng thành

Lưu lạc xứ người thân
lạc bóng

Giữa rừng cây quế nghen
chua cay

Chiều thu chợt biến
thành sương phụ

Đội lúa lên giàn hương
phấn phai

Bâng dấp dớn vó ngựa

Từ biên địa qua đây

Đưa nàng về cõi quắc

Mưa Hời quện khói bay

Thuyền chao tình sóng
vời đời

Lướt đi trong cõi trời
mây mịt mù

Ngàn sau tình số, áng
thơ

Lung linh ánh nến đọc

Mưa Chiều Hời

ĐÔNG ANH